

ԱրՄԻՆԵ Մուրադյան

Մուկվա (Մոսքովո)

Քաղա՛ք,

ես ատում եմ քեզ.

այստեղ էր, որ մայրս լացում էր

ու այստեղ էին

խաղերի ու մարդկային կյանքերի

ամենագարհուրելի կարուսելները:

Քո մեջ եմ էժանագին կանայք

ու լքված շան պես հարբած տղամարդիկ...

Քաղա՛ք,

քեզնից սպիրտի հոտ է փչում,

գողացած մանկությանս բեկորներն եմ քո մեջ,

ու լիքը-լիքը խավարասերներն եմ լողում

հիշողությանս սավանի վրա...

Մութու,

դու ցուրտ ես,

ու սիրտ խառնելու չափ անտանելի,

ես հազար ու մի կես եմ արել նկարներս քեզ հետ՝

ուղարկելով քեզ գրողի ծոցը...